

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Fekete Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kocsis László és dr. Dweik Ádám jogtanácsosok által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatala Hatósági Főosztály Dél-alföldi Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság által 2009. január 6. napján hozott 5.K.20.619/2008/11. számú ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 5.K.20.619/2008/11. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 152.200 (egyszázötvenkettőezer-kettőszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a 2006. I. negyedévi általános forgalmi adó (továbbiakban: áfa) analitikájában és bevallásában elszámolta a ... Kft. (továbbiakban: Kft.) által AA0575806 illetve D 316796 sorszámú számláinak áfa-tartalmát. A bizonylatok állványozási segédmunkáról, 103 db acél függőleges keret és 149 db fa járólappal beszerzéséről kerültek kibocsátásra bruttó 2.628.000 Ft, illetve 4.428.121 Ft összegben.

A felperes a 2006. II. negyedévi áfa-bevallásába és áfa-analitikájába beállította a Kft. által kibocsátott AB-0868219 sorszámú számlát, amely szerint 106 db acél függőleges keretet, 208 db keresztmerevítőt és 312 db fa járólapot szerzett be bruttó 8.161.955 Ft-ért.

Az adóhatóság a felperesnél 2006. I. és II. negyedévekre áfa-adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. Az ennek eredményeként hozott elsőfokú határozatokban kötelezte a felperest 1.176.000 Ft áfa-adókülönbözetre, 588.000 Ft adóbírságra, 200.000 Ft késedelmi pótlékra, illetve 1.360.000 Ft áfa-

adókülönbözet, 680.000 Ft adóbírság, 193.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére.

A felperes fellebbezései alapján eljáró alperes a 3745366275 és a 3745366286 számú határozataiban az elsőfokú határozatokat helybenhagyta. Érdemi döntéseit az általános forgalmi adóról szóló többször módosított 1992. LXXIV. törvény (továbbiakban: Áfa tv.) 4 § (1) bekezdésében, 5.§ (1) bekezdésében 32.§ (1) bekezdés a) pontjában, 35.§ (1) bekezdésében, 44.§ (5) bekezdésében, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 15.§ (3) bekezdésében, 165-166.§-ában foglaltakra alapította.

Az alperes mindkét határozatát azzal indokolta, hogy a Kft. által kibocsátott, a felperes által befogadott számlák tartalmilag hiteltelenek. A számlák szerinti felek között a számlák szerinti gazdasági esemény a valóságban nem ment végbe. A Kft. nem a saját nevében ténylegesen folytatott gazdasági tevékenység alapján bocsátott ki számlákat, e körben adóalanyisága fiktív. A Kft. nem rendelkezett valós székhellyel, telephellyel, képviselője nem volt Magyarországon a szerződéskötés, a számlakiállítás időpontjában. A felperes az ügyleteket ismeretlen személyekkel bonyolította le, nem járt el kellő körültekintéssel, nem tanúsította a tőle elvárható magatartást, ezért az adókülönbözethez kapcsolódó szankciók mérséklésére sem volt jogszabályi lehetőség.

A felperes kereseteiben az adóhatósági határozatok hatályon kívül helyezését kérte, eljárási és anyagi jogszabálysértésekre hivatkozott, vitatta az adókülönbözetek jogalapját, a vele szemben alkalmazott szankciókat és azok mértékét is. Kifejtette, hogy az alperes nem tett eleget a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének, sérelmezte bizonyítási indítványainak elutasítását, a cégiratok bekérésének az okiratokat szerkesztő ügyvéd meghallgatásának elmaradását.

Vitatta az alperes bizonyítéktértékelését, indítványozta a szerződést ellenjegyző ügyvéd tanúkénti meghallgatását.

A megyei bíróság a felperes keresetei alapján indult ügyeket egyesítette, és az egyesített ügyben hozott ítéletében mindkét alperesi határozat ellen előterjesztett keresetet elutasította.

Ítéletében megállapította, hogy az alperes a bizonyítékok okszerű mérlegelésével döntött úgy, hogy a felperes ismeretlen személyekkel bonyolította le a számla szerinti ügyleteket, mivel a számlakibocsátó képviselői a számlakiállítások időpontjában nem tartózkodtak Magyarországon. A felperes nem ismerte, kivel kötött telefonon üzletet, nem ellenőrizte, hogy az a személy valóban jogosult-e a számlakibocsátó nevében eljárni, nem rendelkezett információval az áruk szállítójáról, és számára ismeretlen személyeknek adta át készpénzben a bizonylatokon feltüntetett összegeket. A számlakibocsátó részéről nem lelhető fel olyan személy, aki az ügyekben meghatalmazás alapján járt volna el és a

számlakibocsátó maga is úgy nyilatkozott, hogy nem volt olyan munkavállalója, aki alkalmazotti minőségben, vagy más jogviszonyban a cég székhelyén a vitatott gazdasági eseményekkel kapcsolatban eljárhatott volna.

A megyei bíróság mellőzte a felperes által kért tanú meghallgatását. Az volt a jogi álláspontja, hogy a felperes esetében az Áfa.tv. 44.§ (5) bekezdésében foglaltak nem alkalmazhatók, az alperes mindkét határozatát megalapozottan, eljárási és anyagi jogszabálysértés nélkül hozta meg.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte annak hatályon kívül helyezését, kereseti kérelmei szerinti döntés meghozatalát.

Azzal érvelt, hogy a megyei bíróság eljárása és érdemi döntése nem felel meg a Pp. 163.§-ában, 196.§ (1) bekezdés e) pontjában, 206.§ (1) bekezdésében és az Áfa.tv. 44.§ (5) bekezdésében foglaltaknak. Álláspontja szerint a megyei bíróság „bizonyított, releváns, az ügy szempontjából alapvető tényeket figyelmen kívül hagyva hozta meg” határozatát, mérlegelése nem okszerű. Sérelmezte, hogy a tanúbizonyítás „megfelelő indok nélkül” került mellőzésre. Hangsúlyozta, hogy mivel a társasági szerződésmódosítások teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősülnek, így bizonyította, hogy a Kft. tulajdonosai és ügyvezetői tartózkodhattak Magyarországon.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság - a Pp. 275.§ (1) bekezdése alapján eljárva - az iratok alapján azt állapította meg, hogy a megyei bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével jogszerű tényállást állapított meg, és helytállóak az abból levont ténybeli és jogkövetkeztetései is, a felülmérlegelésre irányuló felperesi kérelem alaptalan. (BH.2002.29.)

A perben vitatott számlák szerinti gazdasági események nem a számlán megjelölt felek között jöttek létre. A számlák tartalmilag hiteltelen dokumentumok, így ezek alapján - az Áfa.tv. 35.§ (1) bekezdése értelmében - az adólevonási jog nem gyakorolható. Önmagában az a tény, hogy a beszerzett eszközök jelenleg is a felperes rendelkezésre állnak nem alkalmas a számlák hitelességének bizonyítására. A Kft. ugyanis nem a saját nevében ténylegesen folytatott gazdasági tevékenység alapján bocsátotta ki a számlákat, adóalanyiséga fiktív. Nem áll rendelkezésre egyetlen olyan adat sem, ami arra utalna, hogy a számlakibocsátó gazdasági tevékenységet végzett volna Magyarországon. A Kft.-nek nem volt alkalmazottja, csak egy részmunkaidős munkavállalója. Ez is egy olyan személy volt, akinek feladata a levelek továbbítása, illetve

a banki ügyintézés volt, és nem tudott nyilatkozni arra nézve, hogy hogyan működik a Kft., nem ismerte a tulajdonosok elérhetőségét, nem tudta ki végzi a könyvelést, és nem tudta átadni a Kft. iratait sem. A Kft. nemcsak a székhelyén nem végzett gazdasági tevékenységet a vizsgált időszakban, hanem a fióktelepén sem volt fellelhető, működésére vonatkozó adatot itt sem lehetett beszerezni. A számlakibocsátók tulajdonosai közül az egyik az adóhatóság megkeresésére úgy nyilatkozott, hogy Magyarországon senkinek sem adott meghatalmazást a Kft. nevében történő eljárásra. E személy sem csatolt dokumentumokat a számlák szerinti áruk beszerzésére, eredetére, leszállítására, a számlák szerinti munkák elvégzésére, továbbá az ellenérték bevételezésére. Maga a felperes sem tudta megjelölni, hogy a teljesítések idején kivel tárgyalt telefonon, és azt sem, hogy kik végezték a munkát vagy ki és mivel szállította volna le részére az árut. Ilyen körülmények mellett nincs jelentősége annak, hogy az ukrán ügyvezető illetve az ukrán tulajdonos Magyarországon tartózkodott-e vagy sem a társasági szerződésmódosítások időpontjában. Ez utóbbi napokon (2005. február 4., illetve 2006. március 21.) egyébként szerződés nem keletkezett, számla sem került kibocsátásra.

Kiemeli e körben a Legfelsőbb Bíróság azt is, hogy ha a felperes tudta volna bizonyítani az ukrán tulajdonosok itt tartózkodását - az előzőekben részletezettekre figyelemmel - továbbra is csak az állapítható meg, hogy a Kft. nem rendelkezett a számlák szerinti teljesítésekhez szükséges személyi és tárgyi feltételekkel, és minden rendelkezésre álló adat a Kft. tényleges gazdasági működésének hiányát támasztja alá.

A felperes az időközben felszámolás alá került számlakibocsátó felszámolójától sem szerzett be bizonyítékokat a számlák tartalmi hitelességének alátámasztására. A társasági szerződést ellenjegyző ügyvéd meghallgatása pedig szükségtelen lett volna, mivel az előzőekben ismertetett okokra figyelemmel a releváns tényekkel összefüggésbe nem hozható tanúvallomás alkalmatlan a számlák tartalmi hitelességének alátámasztására, illetve annak igazolására, hogy a számla szerinti gazdasági események a számla szerinti felek között mentek volna végbe.

A felperes alaptalanul kifogásolta a cégiratok beszerzésének bíróság általi mellőzését, mivel azok kiadását közvetlenül maga is kérhette volna, de ezt elmulasztotta, noha a perben a bizonyítás a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján eljárva őt terhelte (Pp. 192.§ (1) bekezdése, a cégnyilvánosságról a bírósági cégeljárásról, és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény 10.§ (1) és (2) bekezdései, 12.§ (1) bekezdése, 16.§ (1) bekezdése).

A megyei bíróság ítélete megfelel a Pp. 206.§ (1) bekezdésében, 221.§ (1) bekezdésében foglaltaknak. A bizonyítás mellőzésének is helytálló indokát tartalmazza. Ezt a Legfelsőbb Bíróság - a

felperes érvelésére tekintettel - kiegészíti azzal, hogy a bíróság a Pp. 3.§ (4) bekezdése értelmében nincs kötve saját bizonyítást elrendelő végzéséhez, tehát egy korábban elrendelt bizonyítás felvételét utóbb mellőzheti.

Az Áfa.tv. 44.§ (5) bekezdése szerinti szabály alkalmazhatóságára is tévesen hivatkozott a felperes, mivel nem tudta kivel kötött - telefonon - üzletet, nem ellenőrizte, hogy ez a személy jogosult-e vagy sem a Kft. nevében eljárni, a szállítóról sem rendelkezett információval, és számára ismeretlen személyeknek adta át a számlák szerinti készpénzt, amely átadásáról - átvételéről nem kért és nem is kapott bizonylatot. A felperes meg sem kísérelt meggyőződni arról, hogy a Kft. végez-e vagy sem tényleges gazdasági tevékenységet, rendelkezik-e a számlák szerinti összegnek, forgalomnak, tevékenységnek megfelelő személyi és tárgyi feltételekkel. A felperes tevékenysége kizárólag a formailag szabályos számlák befogadására korlátozódott. A felperes még utóbb, a perben sem tudott benyújtani olyan bizonyítékot, amely alkalmas lett volna a számlák tartalmi hitelességének vagy a kellő körülményekkel való eljárásnak az alátámasztására. Megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság azt is, hogy, ha és amennyiben a gazdasági esemény nem a számla szerinti felek között és nem a számla szerinti módon megy végbe, akkor a bizonylat tartalmi hitelessége nem kizárólag a számlakibocsátónak felróható okból következik be, fiktív számla esetén fogalmilag fel sem merülhet az Áfa tv. 44.§ (5) bekezdésének alkalmazhatósága.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben nem sért eljárási, vagy anyagi jogszabályt, ezért azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pereszes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdésében és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2010. március 11.

Dr. Lomnici Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró